úsudku plyne také již z toho, že B. byl po dobu konání voj. služby podřízen rozkazům svých voj. představených a neměl proto svobodnou vůli určovati a měniti místo svého pobytu. Nemůže proto na nedobrovolné nepřítomnosti Františka B. v obci D. měniti nic ani okolnost, že v době plnění branné povinnosti vzal svou rodinu k sobě do Hajmaskeru, třebas snad i v úmyslu usaditi se tam, když úmysl ten mohl uskutečniti až po skončeném splnění branné povinnosti.

Správnosti dovozeného názoru svědčí ostatně také ustanovení § 2 odst. 2 cit. novely, dle něhož, počne-li pobyt v obci za okolností, které dobrovolný pobyt vylučují, počíná běh 10leté lhůty teprve dnem, kdy ony okolnosti pominuly, čili že pobyt v obci za oněch okolností jest vždy nedobrovolný a vylučuje dobrovolnost pobytu, pokud ony okolnosti trvají, takže úmysl usídliti se v místě nedobrovolného pobytu nemá po čas jeho trvání právního významu s hlediska § 2 novely k dom. zák.

Poněvadž pak jest spisy správními, zejména voj. výkazem cesty spisům v prvopise přiloženým zjištěno, že Františku B. bylo následkem rozpuštění pluku, u něhož sloužil, přikázáno, aby 1. prosince 1918 se svou rodinou se vrátil do Čech, a není sporno, že týž se s rodinou svou vrátil do obce D. dne 7. prosince 1918 a v této obci dále pobýval až do roku 1923, neodporuje závěr správních úřadů, že František B. po dobu 10 let před podáním žádosti dobrovolně a nepřetržitě v obci D. se zdržoval a že byly splněny zákonné podmínky pro nabytí nároku na přijetí do dom. svazku této obce dle § 2 novely k zák. dom., ani zákonu, ani stavu spisů.

Č. 5350.

Státní zaměstnanci: * Při určení pořadí dle § 37, odst. 2 č. 2 služ. pragm. nehledí se k předchozí službě vojenské.

(Nález ze dne 5. února 1926 č. 2168).

Věc: Ing. Oldřich R. v Bratislavě (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (min. rada Dr. Jar. Wolf) stran služebního pořadí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — — — —

Na sporu jest jediné otázka, zda výraz »doba státní služby« použitý v ustanovení § 37, odst. 2. č. 2 služ. pragmatiky z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z., zahrnuje v sobě jen civilní službu státní či také vojenskou službu. Nss uznal v té příčině správným stanovisko žal. úřadu, který možnost započítání voj. služby v tomto směru popřel.

Dlužno ovšem přiznati, že by výraz § 37, odst. 2. č. 2 služ. pragm. »doba státní služby« sám o sobě připouštěl výklad, jaký mu dává st-l, kdyžtě — jak st-l zdůrazňuje — skutečně nutno službu vojenskou všeobecně uznati také za službu státní. Pro výklad, jaký smysl se slovům těm použitým v zákoně o služebním poměru státních úředníků a státního služebnictva, přikládati má, může býti rozhodným jen tento zákon sám, ježto každý jiný předpis, pokud by se neobíral materií upravenou §em 37 služ. pragm., připouštěl by domněnku, že užívá také výrazu v jiném smyslu. Již proto nelze jako interpretační pomůcky použíti předpisů zákona č. 222/1920 o propočítání služ. doby

státních zaměstnanců, resp. prov. nařízení k němu z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. a nemá z té příčiny propočítací výnos st-li vydaný žádné váhy pro daný spor (srovnej nález Boh. 2071 adm.) nehledě ani k tomu, že propočítání služ. doby stalo se dle těchto předpisů výhradně k účelům vyměření služ. požitků a nemůže tedy zde předpis zmíněný pro stanovení služ. pořadí míti žádného významu, a že ostatně i cit. zákon i prov. nařízení také výslovně odlišuje »službu státní (t. j. pragmatikální) od »služby vojenské (§ 4 zákona č. 222/1920 a §§ 2, 12 a 13 nař. č. 666/1920), jejíž započtení zákon sám ani nenařídil, ponechav otázku tu cestě nařizovací (§ 4).

Je pak přirozeno, že služ. pragmatika jako zákon o služ. poměru státních úředníků a státního služebnictva používá výrazu »státní služba«, pokud ze souvislosti jeho ustanovení nic jiného není patrno, ve významu u ž š í m, t. j. ve významu civilní služby státní, kterou právě předpisy svými upravuje. Tak hned v § 2, dále v § 7, kde se výslovně normuje, od kdy počíná služební poměr státní a v § 9 o počátku služ. doby, kde se mluví všeobecně o přestupu z jiné státní služby a myslí se zřejmě zase jen na státní službu civilní, v § 12 o služ. přísaze, kterou složiti jest při vstupu do definitivního služebního poměru státního, v § 13 atd.

Nejinak tomu však jest také při předpisu § 37 služ. pragmatiky. Účelem stanovení služ. pořadí podle tohoto a násl. §§ bylo, určiti, v jakém poměru jest jednotlivý státní úředník k ostatním úředníkům téže hodn. třídy téhož služ. odvětví státní služby (§ 37. odst. 1.), takže je na snadě úsudek, že zákonodárce, normuje způsob stanovení pořadí toho, hleděl jen k okolnostem, za kterých t a t o státní služba, tedy státní služba civilní, byla úředníky té hodn. třídy, o jejichž služ. pořadí jde, konána, protože tento postup nejlépe přiléhal k účelu, jehož chtěl zákonodárce dosáhnouti a který s hmotným postavením úředníkovým neměl nic společného, kdyžtě služ. pořadí neposkytuje nároku na další jmenování podle tohoto pořadí. Proto určil zákon za měřítko pro určení pořadí služebního především délku služ. doby, ztrávené v té hodn. třídě, pro kterou služ. pořadí se má stanoviti (nebo s charakterem této hodn. třídy), v druhé řadě hodnostní poměr v nejblíže nižší hodn. třídě a kdyby ani to nestačilo, délku celé doby státní služby, pokud je započitatelná pro výslužné, eventuelně dále délku nezapočitatelné skutečné služ. doby státní a na konec teprve okolnost mimoslužební, t. j. věk života.

Z této úvahy plyne zřejmě, že výrazem »doba služby státní« v § 37. odst. 2. č. 2 (a ovšem i pod č. 3) použitým rozuměti jest jen dobu c i v i l n í s l u ž b y státní a nikoli také dobu vojenské služby státní.

St-l vypočítává celou řadu předpisů, podle kterých jest i vojenská služba pro vyměření výslužného započitatelná. Ale při řešení t o h o t o sporu nejde o to, aby se zjistilo, zda a pokud je voj. služba do pense započitatelná, nýbrž o otázku zcela jinou, totiž — jak již shora bylo naznačeno — o to, v jakém smyslu je míněn výraz »státní služba« v § 37, odst. 2 č. 2 služ. pragmatiky. Bylo pak již dovozeno, že ve smyslu u ž š í m, jak jej vyslovil také žal. úřad. Z té příčiny je také bezvýznamný poukaz st-lův na předpis § 61, odst. 1 služ. pragmatiky, který ustanovuje toliko, jakých norem jest užíti při vyměření výslužného, jde-li o služ. dobu ztrávenou v jiném státním poměru služebním, který však ničím nepřispívá k řešení výše zmíněné otázky, v tomto sporu jedině rozhodné.